სახლი ოქრო ვინდა

სახლი ოქრო ლექსი „ძმაკაცებზე"

1. „ვინ არის ვინ ამაში" (პიონერზე ნაბეჭდი) 2ც.
2. „ბლოკი" (პიონერზე ნაბეჭდი).
3. „ჭკვიანი სიმღერა" (სცენაზე ნაბეჭდი)
4. „ძმაკაცი ასეა" (პიონერზე ნაბეჭდი).
5. „ქუჩაში" (სცენაზე ნაბეჭდი).
6. ყურადღება ძმაო (სცენაზე ნაბეჭდი).
7. „სად სადგურში ითბობა სალოკავი" (პიონერზე ნაბეჭდი)
8. „ძმაკაცის მეორეში" (პიონერზე ნაბეჭდი)
9. „ყოველ ნაბიჯზე". (სცენაზე ნაბეჭდი).
10. „წვიმა იცვირი" (პიონერზე ნაბეჭდი)
11. „ეკიპაჟია ხეზე" (სცენაზე ნაბეჭდი).
11. „ოცდათექვსმეტი" (პიონერზე ნაბეჭდი).
12. „ძმაკაცებზე" (პიონერზე ნაბეჭდი)
13. „ლაშქრის სანახავი" (პიონერზე ნაბეჭდი)
14. „ზარი ხუთს, ზარი. (პიონერზე ნაბეჭდი).
15. „ძმაკაცი" (პიონერი ნაბეჭდი)
16. „ლაჩრების სიმღერა" (პიონერზე ნაბეჭდი)
17. „სიმშვიდე ცხოვრებაში" (სცენაზე ნაბეჭდი) 2ც.
18. „ნაცვლად ლაპარაკისა ძმაკაცი (სცენაზე ნაბეჭდი) 2ც.
19. „წინააღმდეგობა" (პიონერზე ნაბეჭდი).

25494
101

23ც.

1334/20-41-ე

2427

2

[illegible] (1909-12)

1. [illegible]
2. [illegible]
3. [illegible]
4. [illegible]
5 [illegible]
6. [illegible]
7. [illegible]
8 [illegible]
9 [illegible]
10 [illegible]
11 [illegible]
12 [illegible]
13 [illegible]
14 [illegible]
15 [illegible]
16 [illegible]
17 [illegible]
18 [illegible]
19 [illegible]
20 [illegible]
21 [illegible]
22 [illegible]

1334/20-41-ი

25494
101
1334/20-ფ

მეკურტნე მუშას

შენ მაგ გემიდან გადმომგიდე
მძიმე ყუთები,
შიგ ჩაწყობილი საქონელი
ეკუთვნის მდიდრებს,
გაიგე, ძმაო ტანჯვა არის
შენი წუთები
და შენი სისხლი, შენი ოფლი
მდიდრებს ასუქებს.
შენს სიცოცხლეზე ძვირფასია
სიცოცხლე ძაღლის,
მდიდრის ოჯახში რომ უვლიან-
მდიდრის ცოლს დაჰყავს,
ასეთ ყოფაში, ძმაო, ჩვენი
ყოფნა განა ღირს.
გადმოგიგდებენ საარსებოდ
ნარჩენს და ნაცარს.
მაშ, დაუფიქრდი შენს ცხოვრებას
და იცან თავი,
მოდი, შევუთხზათ ჩვენ სიმღერა
მომავლის დღეებს,
დე, აღიგავოს ამ ქვეყნიდან
ბოროტი, ავი,
ისმენდეს ყველგან შრომისა და
ბრძოლის სიმღერებს.

/ მ. კ- ძეს/

ბედით ქმობილი,
ტანჯვით ძმობილი,
შავ-ბნელ ცხოვრებას არ დავემონე,-
შორით გავხედე, -
ბრძოლა გავბედე, -
დიადი რწმენა გულს ჩავიკონე.
იმ დროს შენ შემხვდი
წელგამართული,
გულს რომ არ გედო საქვეყნო დარდი.
გწყალობდა ბედი, -
დროს ატარებდი,ს-
ბაგონს და მდიდარს ფეხს უკოკავდი...
და განიზრახე ,-
ჭირში გენახე ,-
გეგონა შენს წინ ქე ლს მოვიხრიდი,-
დავგმობდი რწმენას, -
ოცნების ფრენას,
გაიღებოდა ჩვენს შორის ხიდი
მაგრამ ამაოდ...
არ გაგიმართლდა
რასაც ელოდი,-
ფუჭი იმედი:
გაგშორდი. ფრთებს ვშლი,- მივფრინავ შორით,-
მზიერ ქვეყნისკენ,-
მიიმის ბედი.

1908.

1334/21-3

ღ ე ვ ა ს

როცა არ იყავ მღვდელთ მღვდელი,
სახეზე ჭმუნვა არ გემჩნეოდა
თითქოს დამშვიდდი და გაიხარე,
რაც შენს სულიას არა სჩვეოდა,
თითქოს უარყავ შენება კლდეებთან
ხმელეთის ერთგულ დამცველებთანა
თითქოს გქონდეს გავი ხმელეთთან,
მისგან შებოჭვილს ცანცვა გეცანა,
მეც შენებრ გულში ჩამიდგა ხევდა,
შენთან ვიყავ და არ გშორებოდი,
და გამლერიდი ვით შვილი დედას,
აბობოქრებას შენსას ველოდი...
და ჰა, როდესაც ხმელეთს შერისხე,
კლდეებმა იწყეს ხეთქვა და ნგრევა, –
მეც შენს გვირთებში შევცურე მყისვე, –
და მეც კლდეებთან მქონდა შეცვევა.
მაგრამ კლდეებმა შებოჭეს ისევ,
გვირთებდამწყრალი დამშვიდდი თითქოს, –
თუმცა შენს სახეს ვემჩნევა რისხვა,–
მეც შენთანავან და მინდა გკითხო:
განა დაბერდი, მღვდელთ ო, არა
ვის მოსწრებია მღვის დაბერება
კვლავ აბობოქრდი სიმშვიდე კმარა
მღვა ჩაიმუხლებს და არ დაცხრება

1334/22-ჩ

მჭედლის სიმღერა

ჩემი ჩანგი ცეცხლი არის,
ცეცხლში იშვა ჩემი რწმენა.
ცეცხლი არის ჩემი ბედი,
სიხარული, აღმაფრენა.
საბერველი ქშინავს, ქშინავს,
ღუზღუზა ცეცხლს უმღერს ნანას,
გრდემლზედა ვსჭედ ჟამთა ბრუნვის
და მომავლის ამოცანას.
ბრძოლის ჰანგზე მარად ვმღერი
და ვიამებ გულის ტკივილს,
საბერველის ქშინვას ვატან
სულის კვნესას, სულის კივილს!
მაშ ჩადექი მკლავში ძალავ,
მომავალი ვსჭედოთ, გრდემლო!
არ ჩაგვიქრეს ცეცხლის ალი,
დაუბერე, საბერველო!

1915

ვიტანჯებოდით ჩვენ მათი რისხვით,
ძღებოდნენ ჩვენი ხორცით და სისხლით.
გათავდეს ტანჯვა, რადგან ქვეყანამ
ამდენი სისხლი ვერ აიტანა.

გვესმის ძახილი, გვესმის ყიჟინა:
ჩვენ ომის ცეცხლში დაგვეწვა ბინა,
დავრჩით ობლები და ღატაკები
და მაინც ტანჯვით ჩვენ არ გავტყდებით.
ომში დაღუპულთ პატივი ეცით
და ვუპასუხოთ ომის ცეცხლს-ცეცხლით.

1915

F334/23-p/16

მზის ასული

ჩამოდექით, გზა მიეცით
მოდის მზის ასული,
მოდის, ხელში შას კვერია
სხივთა თაიგული.
მისი ეშხით ია კვავის,
ვარდი იფურჩქნება,
ეკალს ყაშკა დასცემია,
ბარდი შიშით ჭკნება.
ჩამოდექით, გზა მიეცით
მოდის მზის ასული,
მოდის და თან ძმობა მოაქვს,-
ხალხთა სიყვარული.
ყამე ბნელი მთის ნაშრალში
საფრავს იხრის, კვდება,
დედა-მიწა თეთრ კაბაში
კოხტად იკაზმება.
ჩამოდექით, გზა მიეცით,
მოდის მზის ასული,
მოდის და თან ქვეყნად მოაქვს
ძმობა, სიყვარული.

17 1337/24-ი 6 15 19

ქუჩაში

სურათი

ზამთრის ქარი, სუსხიანი,
დაჰქრის, დაჰქრის და სისინებს, —
ღამეა და მაინც ქუჩა
არ ისვენებს, არ იძინებს.

ქარი ზმუის, ქარი ღმუის,
დაჰქვითინებს თავზე ქუჩას, —
ქუჩის პირად ვიღაც კვნესის
და შიშველი ტანი უჩანს.

გამვლელთა სთხოვს: „მომხედეთო“,
მას კი არვინ არ იბრალებს, —
საწყალს ზოგი ფეხსაც წაკრავს
და შეუნთებს ზიზღით თვალებს.

ნეტა როდის ეშველება
უბედურებს ამა ქვეყნის?
როცა ბრძოლა დაიწყება, —
თვითონ ქუჩა პასუხს გვეტყვის.

1914

რა დავაშავე?

როს ქოხში ვზივარ დაღლილი, —
შრომაში ოფლი მდგნია, —
თავისუფლებას მართმევენ, —
ნეტავი რატომ მდევნიან?

როს გზაში ფიქრი მიტაცებს, —
ოცნებით მომილხენია,
მხვდებიან, — ფიქრს მიკრძალავენ, —
ნეტავი რატომ მდევნიან?

რა დავაშავე, არ იცით?
მონობა ვერ მითმენია, —
უსამართლობას რომ ვებრძვი, —
მიტომ მტანჯავენ, — მდევნიან.

1910

შეჰფიცეთ ძმობა

ეი, ძმობილო, ისმინე ჩემი!
შესდექ, ჩააგე ქარქაშში ხმალი!
ვის უნდა ჩასცე მკერდში მახვილი
ვის დაუხუჭო ორთავე თვალი?
ვისკენ მიიწევ? განა ვერ ხედავ
ჯარისკაცია, ფარაჯიანი,
ამ ომში შენებრ დამღვრელი სისხლის,
შენებრ დევნილი და შავდღიანი?

171

სხვების გულისთვის თქვენ მტრობთ ერთმანეთს
და გინდა მოძმეს გაუპო თავი, —
თქვენ მშრომელნი ხართ სხვადასხვა ქვეყნის
და გტანჯავთ ყოფნა მონური, შავი!!
მაშ, ძმებო, ჩემი სიტყვა ისმინეთ,
ქარქაშში ჩქარა ჩააგეთ ხმალი!
გადაეხვიეთ ერთმანეთს ძმურად
და მოიხადეთ მომავლის ვალი!
გადაეხვიეთ, შეჰფიცეთ ძმობა
და ერთმანეთის გახდით ერთგული,
იბრძოლეთ, ქვეყნად რომ დაამყაროთ
ძმობა, ერთობა და სიყვარული!

1916 წ.

1334/26-ფ

21

ცივ საკანში თბილი სიტყვა

/ ფ. მახარაძეს /

შენ წინ მიგვიძღვი დიად რწმენის
მბიარი რაშით,
ატვაგრფრთოვანებს შე ნი სიტყვა
მებრძოლთა რაზმებს,
ჭირსა და ლხინში ჩვენთან ხარ,
დარში, ავდარში,
და ოცნების გზით ჩვენ მივყავართ
შენს დიად აზრებს.
ამ ცივ საკანში შენი თბილი
სიტყვა მოგვესმის:
"მტერს ნუ ჰგონია დაგვაძინებს
ასეთ შავ ღლეში,
შეჩვეულია ჩვენი გული,
ტანჯვით არ კვნესის,
დავფრინავთ, შორით, ოცნე ბის ფრთით
ატიქმული მხარეში."
კვლავ წინ გაგვიძეხ,- მშრომელთ ქვეყნის
შევატოთ კარი,
ჩვენ შენთან ერთად ბარე-ეკლიან
გზას ისევ ვკაფავთ,
არ უშინდება გზაში სიკვდილს გმირთა
ლაშქარი,
გვჯერა, გავუთხრით ძველ სამყაროს
ჩვენ მაღე საფლავს.

1914 წ., ბაილოვის ციხე

20

9

1334/27-1

ვეღარ გიცანი

ვეღარ გიცანი.
თვალს დამაკლდა? განა დავბერდი?
ო, არა! არა, წელთ სიმძიმე
მხრებზე არ მაწევს,
და ახალგაზრდა, კარგად ვხედავ,
ვფიცავარ დედას,
და თუ დამჭირდა ნემსის ყურში
ძაფს კოხტად ვაცმევ.
მიმიხვდი განა? მაშ, რა მოხდა
რომ ვერ გიცანი?
გზა გაიყარა,—სხვადასხვაა
ჩვენი მიზანი...

1915 წ.

1334/28-1

23

ბრძოლის მგოსანი

აღგზნებულია მუდამ იგი
ხალისიანი,
მტერის სიმღერებს მომავალზე
ახალ ჰანგებით,
ძველი სამყარო ძირმომპალი
და ხავსიანი
წარმოესახვის სისხლითა და
ძვლებით ხაგები.
სიმღერა მისი ძახილია
და მოწოდება
წარმოშობილი ბრძოლების დროს
ბარიკადებზე,
მის ჩანგის სიმებს სევდას აქსოვს
ტანჯული გოლება,
მაინც ენთება საიმედო
ოხი ბაგეზე.
ბრძოლის მგოსანი სიმარდის ხმას
დაადუმებს
და მტერს გულს უკლავს მისი ჩანგის
სიმების ჟღერა,
წინამორბედი ახალ უმღერს
სხვა საუკუნეს, -
"ჩვენ გავიმარჯვებთ!" მისგან გვესმის
და ჩვენც ეს გვჯერა.

~~თაურსაფლის~~ 1334/29-ჩ

შრომის პოეტს

შენს ლექსებში შრომის ხმაზე,
ჟღერს სინაზე,
სილამაზე,
შენ უმღერი შრომის მხარეს,
მის ვარსკვლავებს
მის მზეს,
ჰთვარეს.
შენ უმღერი ჩვენს ქვეყანას, —
ჩვენს ცას,

მიწას, —
ჩვენს ბაღს,
ყანას, —
ჩვენს—ბედნიერ მზიურ ხანას.

12
1334/30-1
23

ნაწილი ადგილი

/ალაკის ხსოვნას/

იმ ადგილას, სად მნათობი
ხშირებს ატრიალებს და კიაფობს,
იმ ადგილას, სადაც იგი
დედამიწის ნაკვალევს აქრობს,
სადაც დაჭრის მთის ნიავი
მწარე ამბავს ხალხს უამბობს,
სადაც ბულბულს ვარდის ეშხი
ენების ცეცხლით წვავს და ათბობს,
ყვავილნაწში, ყვავილთ შორის
მგოსნის ჭნარი ასვენია,
სიმთა მისან ამა სოფლად
ცხარე ცრემლი ჩადენია.
ასვენია... და მას გლოვობს,
მასზე მოთქვამს არემარე.
დაირუბლა სამშობლოს ცა,
ჩაესვენა მზე ბრწყინვალე".

1915 წ. ჟურნ. "განათლება".

1334/31-ი

13

Ქ 4

26

ა ე

მებრძოლთა ხმები

ვიტანჯებოდით ჩვენ მათი რისხვით,
ძლებოდნენ ჩვენი ხორციო და სისხლით;
გათავდეს ტანჯვა, რადგან ქვეყანამ
ამდენი სისხლი ვერ აიტანა!

ისმის ძახილი, ჩვენი ყიჟინა:
— ჩვენ ომის ცეცხლში დაგვეწვა ბინა!
მოვშორდით მშობლებს და შრომის კერას,
ვეწირებოდით სხვის ზრახვებს, ნებას!

ჭოხმახებიდან ცეცხლი ავარდეს
და წაეკიდოს მათ სასახლეებს;
ჩვენ ვუპასუხებთ ომის ცეცხლს ცეცხლით
და ძველ სამყაროს თავზე დავესხმით!

1334/32-1 25 14

247

ოცდაექვსი

ჩვენთან არიან, დაგვცვეთიან მათი ლანდები,
მათზე ფიქრებით პარიზისკენ გზა ნაგვიძართავს,
ბაქო-პარიზის გმირთა საფლავთ ვამკობთ ვარდებით,
თითქოს ხვიებიან ოცდაექვსი ჩვიდმეტი ათასს.

პარიზის ქუჩებს და ბოდნებს ახსოვთ ვარლენი,
ფერე, რეკლიუ, დელაკლიუზ და ვაღიანი,
ჩვენც მათთან ერთად გვეხსოვება ბმირთა სახელი
ფიალეტოვის, ჯაფარიძის, შაუმიანის.

ვერ დაიფარავს დღეს ტიერი ნიღაბით სახეს, -
ვერცა ვერსალელ დიპსონს, - ჩვენი დროის საბიზარ ტიერს...
პარიზელებმა გული ცეცხლი შემოგვინახეს, -
ბაქოელებმა გაბარჯვების გზა გაგვიცვლიეს...

1920 წ.

1337/33-ი

ბარიკადებიდან

28

ამხანაგებო! ბრძოლის ხალისი
აგვენთოს გულში კვლავ ცეცხლად ყველას,
ნურავის ათრობს დღეს გამარჯვება,
მტერი ჩვენს სარჯზე მოელის შველას!
ჩვენ ცვე ურაანი გაბჭეიარეთ
და გადავმტერეთ კლდენი და ტრენი,
მაგრამ ამ ტიალ მინდვრად გამოსვლით
ჩვენ ჯერ არა გვაქვს ფიქა სალხენი.
ჩვენი სავალი ეკლიანი გზის
ბოლო შორს მოსჩანს - ჯერ შორე არის,
სულს კვლავ გვიხუთავს წყვდიადი ღამის
და გმინვა ისმის ჩვენი მთა-ბარის.
ამხანაგებო! წინ, წინ გავსწიოთ!
ნუ შეგვაშინებს გველთა სისინი,
ყვავთა ჩხავილი, მხეცთა ღმუილი
და ღამის მცველის მწარე სიცილი!
ყველამ იცოდეთ - ჩვენს მტერს არ სძინავთ,
ლამობენ ბურგში ჩაგვცენ მახვილი!
მაშ, ძმებო ფხიზლად სადარაჯოზე,
ისმინეთ ჩვენი გაფრთხილება!..
ამხანაგებო! ბრძოლის ხალისი
აგვენთოს გულში კვლავ ცეცხლად ყველას,
გავსწიოთ წინ! წინ! ოცნების მხარეს, -
მტერი ნუ ელის ან ჩვენგან შველას.

1334/34-1

დუშეთის ცეცხლი

ასეთი ომიც არ ახსოვს დუშეთს,-
თიბა ჭყრის და ცას ცეცხლის ალს უშენს.
სად არის ძილი- დუმილი ომის,-
ტკბილი სიზმარი, მგვრელი სიამის.
ომის სიმშვიდე ვინ დაარღვია.
ვინ იცის ხს ომეს, იძინებს კვიან.
დუშეთელები რისხვაც დამცარან,
გაისმის: "ცანცხვა, მონობა კმარა."
მღერიან ციხკარს ეგებებიან,-
და მგრის ცხელ ტყვიას მკერდით ხვდებიან.
დღეს ბარიალი სისხლმა შეღება,-
დუშეთი იბრძვის, ხელში არ ტყდება.
დუშეთის ცეცხლი ჩააქრეს განა.
საგარი ცნობა ვინ მოიტანა.
, არა, ბრძოლის ცეცხლი არ ქრება
ბალხი ხვაც რისხვაც ისევ აღსდგება.

1918:

1334/35-ჩ

მაინ ჩვენს, ბაინ

/ხათურიდან/

გესმით გუგუნებს მაინი ცეკვს მაინ
სმენად ქცეულა ქვეყნად მთა-ბაინი;
გვაცნობს ხაამთ ხანაფინე ამბებს,
მცირალთ ცრემლს უშრობს, ცვანჯულთ აბაინებს.
ლამის წყვდიადქვემ მშრომელთა მხარეს
ღელხანაულმე იწვევს, აჩქარებს.

ძმებო, მაინი ეჭვს; მაინი გუგუნებს,
მკვდარისაც აცოცხლებს და სულს უბრუნებს.
იცით ჩა მოჭდა ჩაფრმ ცეკვს მაინი
რომ ამოაშროს მზემ სიხხლის ლვაინი,
ძმაშ ძმა იცნოს და გაღაეხვიოს,
მეღნიერების შეალონ კაინი.
მეხაინე, მაინი ჩამოკვაინ ძლიერ,
გათენდა, ლამე დილით დაეძლიეთ,
მაშინის მაგიერ გამარხულს ვეკვებით,
ბრძოლის სიმღერით კვლავ ავიწყებით....

გაზ. "ბრძოლა"
1917.

1334/36-ლ

ფ. 29 ს. 12

31

ბ რ ძ ო ლ ა

ცეცხლი ცას წვდება, ცე ცხლი ბრძოლისა,-
და ღუე მგზიანი ქვეყნად თენდება,
ცახცი დაინგრა თვითმპყრობელების,
უსამართლობა ნაცარმტვერდება..

თავგანწირულთა იმის სიმღერა:
"ვიბრძოლოთ ერთად, ბრძოლა მეგარი",-
აღარ ვემონოთ შავ ბე დისნერას
და აღთქმული ქვეყნის შევაღოთ კარი".

გულს გაკაჟებულს ბრძოლა სწადია,-
ძმობა-ერთობის შევქმნათ სამყარო,
რომ ყველა ცანცუღთ სვედა-დარდიანს
ბედნიერების ღელი ახაროს.

1917 წ. გაზ. "ბრძოლა"

დურგლის სიმღერა

(მ. ჩიტიშვილის ნაწყვეტი)

მოხუცი, ბელში მოხრილი,
ცმაშევერცხლილი, ყალარა
მუშაობს ცივ-ბნელ სარდაფში
თავის მარჩენის ამარა,
ფიცარს ღილის,- ამაღამინებს
ხელთათი და ხერხითა,
შალამაბებს, ასწორებს
და მღერის სევდიან ხმითა:

მაგიდას ვაკეთებ,
საღილის მაგიდას,
ვეკვეთებ სისხლით მთვრალს
და მაძღარს,- კაცს მღიდარს,
მაძღრისთვის ტკბილი
ვსვრის მაგიდას,
ვაშლის და ვაზკუშილის
ღარშაგში ვაიდგამს.
დრო მოვა - ყარიბებს
დავუდგამ მაგიდებს,
ასეთ დროს ვუბერით,
ასეთ დროს ვადიდებ!"

მოხუცი, ბელში მოხრილი,
ცმაშევერცხლილი, ყალარა,
მუშაობს ცივ-ბნელ სარდაფში
თავის მარჩენის ამარა.

1920 წ.

1334/38-ე

სიზმარ-ცხადი

სიზმრად მინახავს ზაფხული,
შემკული ყვავილებითა,—
ქვეყანა გაბრწყინვებული,
გამთბარი მზის სხივებითა.
გახარებული მთა-ველი
ფრთოსანთა ჟრიამულითა,
უფსკრულს ჩამკვდარი სიბნელე
ნათელ დღის წყევა-კრულვითა.

სიზმრად მინახავს ქვეყანა
ბაღნარად გადაქცეული,
ადამიანის ცხოვრება
დამტკბარი, გალაღებული,
ქვეყნის საუნჯე — ქონება
ყველასთვის განუყოფელი,
თავისუფლებით ბრწყინვალე
ყველა ქალაქი, სოფელი.

და ეს სურათი სიზმარში
მინახავს, მომჩვენებია,
ქვეყნის სიტურფით დატკბობა,
მხოლოდ სიზმარში მრგებია,
მაგრამ სურათი შეცვლილა
როდესაც გამღვიძებია.
სადაც ბაღებსა ვხედავდი,
იქ იდგა სისხლის ტბებია.
ამ ქვეყნად ისევ მონობა,

სადაც ბაღებსა ვხედავდი,
იქ იდგა სისხლის ტბებია.
ამ ქვეყნად ისევ მონობა,
შური და მტრობა მეფობდა,
ერთი კვდებოდა ცრემლებში
მეორე ლაღად ცხოვრობდა,
არ გვინათებდა ვარსკვლავი,
გარშემო ისევ ბნელოდა,
ბორკილში ადამიანის
სული იწვოდა, ჰქრებოდა.

მე ისევ ვნახე ქვეყანა
მზისაგან გაბრწყინვებული,
მონობის ციხე-დარბაზი
მიწასთან გასწორებული,
ქვეყანა საზეიმოდა
მორბოლი, გახარებული,
ძველ ქვეყნის მეფე-მტარვალი
ტახტიდან ჩამოგდებული,
თავისუფლება ხალხისა
ტახტზედა აბრძანებული.

ეს იყო დიად ოქტომბრის
სუსხიან ღამით ნახული,—
თავისუფლება ჩრდილოეთს
ცეცხლის ფრად გამოსახული,
და სისხლიანი ბრჭყალებით
არწივი ფრთებ-დაშვებული,
ორთავიანი, მსუნაგი
ეგდო უსულოდ წყეული.

21 157
133
107
1334/39-ჩ

ნაკადული და მდელო

ნაკადული

აბა, ჩქარა, ჩქარა,
გაიღვიძე მდელო!
კმარა ძილი, კმარა,
ჩემო საყვარელო!
აჰა, ეს საკაბე,
კოხტად შეიკერე,
ჩქარა, მოიკაზმე,
გული ამიძგერე!

მდელო

შენ კი გენაცვალე,
ჩემო ნაკადულო!
ჩემო მეგობარო,
იმედ-სიხარულო!
ვინ ახარა გული —
ზამთრით დაჩაგრული?
ვინ მომიძღვნა ჭრელი —
ფარჩის ტანსაცმელი?

ნაკადული

იცი, ის ვინ არის?
ჩვენი სიყვარული —
მზიური ოცნება, —
ტურფა გაზაფხული!

26

1337/40-ი

მდელო

ტურფა გაზაფხული
განა ცოცხალია?
განა ტყვე ზამთრისა,
თავისუფალია?
ჩვენი სიყვარული,
მზიური ოცნება,
ტურფა გაზაფხული
მაშ, ჩვენთან იქნება?

ნაკადული

ის ტყვე აღარ არის,
მთაში იყო, მნახა,
შენს საკაბეს ქსოვდა,
მიხმო, დამიძახა, —
და გადმომცა შენთვის,
შენთან დამაბარა:
„მოვქრი, მოვქრი შენთან,
მანდ ვიქნები ჩქარა“.

მდელო

ჩემო ნაკადულო,
ჩქარა, გენაცვალე,
სახე დამიბანე,
რომ მოვირთო მალე.

ნაკადული და მდელო

ტურფა გაზაფხული
ისევ ცოცხალია!
ის ტყვე აღარ არის,
თავისუფალია.

1920

1334/41-ი 35 23

წინათგრძნობა

ჩემს სიცოცხლის ცას შავ ღრუბლად
ბედარი ფარავს,
ჩისხვიო ლაჟვირდულ ფეხს უმაგრებს
ღრუბელი ქარავანს,
საცაა ბეცა ლიქუხებს
და ლაბნევიებს
ცივ-ბნელ საკანში ხელებ მკერდის
გამინაღებს.
გული ტამაგრი, რაცან მე ვარ
სიმარდის მცველი,-
გრძნობს, შენს ერთგულ ვერ მიწვიებს
სიკვდილის ხელი.

1920.